

Sergej Kozlov: Ježeček v mlze

Na palouk vyběhlo třicet komárků a začalo hrát na své pisklavé housle.

Měsíc vyšel zpoza mraků a s úsměvem vyplul na nebe.

„B-úúú!“ – povzdechla si kráva za řekou. Zaštěkal pes a po cestičce se rozběhlo čtyřicet měsíčních prasátek.

Nad řekou se zvedla mlha a smutný bílý kůň se v ní utopil až po hrud' a teď se zdálo, že v mlze plave velká bílá kachna, odfrkuje, a sklání do ní hlavu.

Ježeček seděl na kopečku pod borovicí a koukal na palouk osvětlený měsíčním světlem a zatopený mlhou.

Byla to taková krása, že se čas od času zachvěl: nezdá se mi to všechno?

Ale komárci nepřestávali hrát na své housličky, měsíční prasátka tancovala a pes vyl.

„Až jim to budu vyprávět – neuvěří mi!“ – pomyslel si Ježeček a zadíval se ještě pozorněji, aby si zapamatoval celou krásu do poslední travičky.

„Hele, spadla hvězda, - všiml si, - tráva se nahnula doleva a ze stromku zbyla jen špička a teď pluje spolu s koněm... To je zajímavé, myslel si Ježeček, když půjde kůň spát, zalkne se v mlze?

Začal pomalu scházet s kopečku, aby se také dostal do mlhy a podíval se, jak je uvnitř.

Heleme, řekl Ježeček. Nic není vidět. Dokonce ani tlapky nejsou vidět. Koni! zavolal. Ale kůň nic neřekl.

Tak kde je kůň? pomyslel si Ježeček. A popošel rovně. Kolem něj bylo ticho, temno a mokro, jen vysoko nahoře prosvítalo šero. Šel dlouho a najednou ucítil, že pod sebou nemá zem a někam letí. Žbluňk!..

„Jsem v řece!“ – pochopil Ježeček, a ztuhl strachy. A začal bít tlapkami na všechny strany. Když se vynořil, bylo temno jako předtím, a Ježeček ani nevěděl, kde je břeh.

„Ať mě řeka sama nese!“ – rozhodl se.

Nadechl se zhluboka, jak nevíc mohl a nechal se nést dolů po proudu.

Řeka šustila rákosím, vířila v peřejích a Ježeček cítil, že už je úplně promočený a brzo se utopí.

Najednou se někdo dotkl jeho zadní tlapky.

Promiňte, řekl kdosi neslyšně, kdo jste a jak jste se sem dostal?

Já jsem Ježeček, odpověděl zrovna tak neslyšně Ježeček. Spadl jsem do řeky.

Tak se mi posad'te na záda, promluvil neslyšně kdosi. Odvezu vás na břeh.

Ježeček si sedl na něčí úzká kluzká záda a za minutu byl na břehu.

Děkuji! – řekl nahlas.

Není zač! – neslyšně vyslovil kdosi, koho Ježeček ani neviděl, a zmizel ve vlnách.

„Tak to je tedy příběh... – přemítal Ježeček a otřepával se. Cožpak mi to někdo uvěří?!“

A zmizel v mlze.

Sergej Grigorjevič Kozlov: Je pravda, že budeme navždy?

Opravdu všechno tak rychle končí? – pomylel si Oslík. Opravdu končí léto, umře Medvídek a přijde zima? Proč to nemůže být věčně: já, léto a Medvídek? Léto umře nejdřív ze všech, léto už umírá. Léto v něco věří, proto umírá tak statečně. Léto sebe není ani trochu líto – ono něco ví. Ono ví, že bude znovu! Neumře vůbec nadlouho a potom se znovu narodí. A zase umře... Zvyklo si. Dobré by bylo, kdybych si i já zvykl umírat a rodit se. Jak je to smutné a jak veselé!...

Medvídek zašustil spadaným listím.

- Na co myslíš? – zeptal se.

- Já?... Lež, lež, - řekl Oslík.

Ted' začal vzpomínat, jak se setkali, jak spolu za lijáku proběhli celý les, jak si sedli, aby si odpočali, a jak Medvídek tehdy řekl:

- Je pravda, že budeme navždy?

- To je pravda.

- Je pravda, že se nikdy nerozloučíme?

- Samozřejmě.

- Je pravda, že nikdy nebude tak, abychom se museli rozloučit?

- To se nemůže stát.

A ted' Medvídek ležel na spadaném listí s převázanou hlavou a na obvaze vystoupila krev.

„Jakpak to?“ – pomyslel si Oslík. Jakpak to, že jakýsi dub rozbil Medvídkovi hlavu? Jakpak to, že spadl zrovna tehdy, když jsme pod ním procházeli?...“

Přiletěl Čáp.

- Lepší? – zeptal se.

Oslík zavrtěl hlavou.

- Jak je to smutné! – povzdech Čáp a pohladil Medvídku křídlem.

Oslík se znovu zamyslel. Ted' přemýšlel o tom, jak Medvídku pochovat, aby se vrátil, jako léto. „Pochovám ho na vysokém, vysokánském kopci, - rozhodl se, - tak, aby kolem něj bylo hodně slunce a dole aby tekla říčka. Budu ho zalévat čerstvou vodou a každý den kypřit zem. Pak vyrosté. A když umřu, bude dělat to samé, - a neumřeme nikdy...“

- Poslouchej, - řekl Medvídkovi, - neboj se. Na jaře znovu vyrostéš.

- Jako strom?

- Ano. Budu tě každý den zalévat. A kypřit zem.

- A nezapomeneš?

- No, prosím tě!

- Nezapomeň, - poprosil Medvídek.

Ležel se zavřenýma očima, a kdyby se mu malinko nechvěly nosní dírky, bylo by možné si myslet, že úplně umřel. Ted' už se Oslík nebál. Věděl: pochovat – to znamená zasadit, jako strom.

- S tebou si nejde ani popovídat, - řekl Ježeček.

Medvídek mlčel.

- Co mlčíš?

Medvídek neodpověděl.

Seděl na verandičce a hořce plakal.

- Ty jsi hloupý: my si s tebou přece p o v í d á m e, - řekl Ježeček.

- A kdo bude dělat Medvídku? - Zavzlykal otázku Medvídek.

